திருமந்திரத்தில் உடலின் நிலையாமையைப் பற்றித் திருமூலர் பெருமான் பல மந்திரங்களில் அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார். நாட்டுக்குத் தலைமகன் ஒருவனைப் பற்றிப் பேசுகின்றார். இவர் நம்ம ஊர் நாயகன். கொடி கட்டிப் பறந்த வாழ்க்கையை நடத்தினவர். ஒரு நாள் உயிர் பிரிகின்றது. ஊர் மக்கள் அவருடைய உடலைச் சிறந்த முறையிலே அடக்கம் செய்கின்றனர். மிகப்பெரிய ஊர்வலம். ஊர்வலத்திற்கு முன்னே பலவிதப் பறைகளைக் கொட்டிக் கொண்டு வாத்தியக்காரர்கள் செல்கின்றார்கள். பின்னே அந்த ஊர் கடைமுறை நாட்டார்கள் வழிநடந்து செல்கின்றார்கள். இவ்வாறு நாட்டுக்கு நம்பியாக இருந்த ஒருவர் சுடுகாடு போகும் காட்சியை மக்கள் பார்த்து அவரைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் எவ்வளவு நாட்கள் இது நீடிக்கும்? அவரைப் பற்றிய நினைப்பானது நொடிப்பொழுதிலே கழிந்து ஓடி விடும். இறந்த தலைவருக்குப் புகழாரம் சூட்டிப் பலர் பேசுகின்றார்கள். அதே நேரத்தில் அவரை வெறுத்தவர்கள் சிலர் இருக்கின்றார்கள். அவரைப் பற்றிக் குறையாகப் பேசுகின்றார்கள். உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்த பின்னர் உடல் இவற்றையெல்லாம் செவிசாய்த்துக் கேட்கப் போகிறதா? காக்கை கவர்ந்து கொண்டால் என்ன? கண்டவர்கள் பழித்தால் என்ன? உடலின் வாயில் பாலூற்றிப் போற்றினால் என்ன? இவையெல்லாமே தேவையற்றன அல்லவா? அந்தத் தலைவருடைய உள்ளத்திலே வாழ்ந்திருந்த உயிர் தன் பணிகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, புறப்பட்டுப் போன பிறகு எஞ்சியிருப்பது கட்டை ஏற வேண்டிய சடப்பொருள்தானே!

"காக்கை கவரிலென் கண்டார் பழிக்கிலென்
பாற்றுளி பெய்யிலென் பல்லோர் பழிச்சிலென்
தோற்பையுள் நின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டுப் போனதிக் கூட்டையே".

(திருமந்திரம் 167)

உடலைப் போல செல்வமும் நிலையற்றது. இங்கே குறிக்கப்படுவது பொருட் செல்வமாகும். பதவியும், அந்தஸ்தும், படையும் பொருட் குவியலும் நிலையற்றவை. அவை வரும், சேரும், தேயும், மறையும். எங்கிருந்து வந்தது, எங்கு போகும் என்று சொல்வதிற்கில்லை. பொருட்செல்வம் உடலைப் பற்றி நிற்கும். உடல் இயக்கம் நின்றதும் அதுவும் விலகும். மலர்கள் தோறும் சென்ற தேனீக்கள் தேனை நுகர்ந்து, மரத்தின் கொம்பில் கூடு கட்டிக் கண்ணும் கருத்துமாய்த் தேனைச் சேர்க்கின்றன. பல நூற்றுக்கணக்கான தேனீக்கள் கூட்டைச் சுற்றி ரீங்காரம் செய்து, தாங்கள் ஈட்டிய செல்வத்தைப் பற்றிப் பெருமையடைகின்றன. அந்தோ! ஒருநாள் தேன் கூட்டைத் தேடி வந்த மக்கள் தீ மூட்டி, தேனீக்களை ஓட்டி விடுகின்றனர். கூட்டை உடைத்து, தேனைப் பறித்துக் கொள்கின்றனர். வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்துத் தேடிச் சம்பாதித்த தேனைத் தேனீக்கள்

கைவிட்டவாறு பறந்து செல்ல நேரிடுகின்றது. அது போலவே, ஒருவனுடைய செல்வமானது வாழ்நாள் முழுவதும் அவனைத்தான் சேரும் என்று சொல்வதிற்கில்லை. அதை அவனிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டு போகப் பலர் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருவன் உயிருள்ளபோதே தான் ஈட்டிய செல்வத்தை நழுவ விடுவதும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாகின்றது. இந்தச் செல்வத்திற்கா நாம் இவ்வளவு பாடுபட வேண்டும்.

''ஈட்டிய தேன்பூ மணங்கண் டிரதமும்
கூட்டிக் கொணர்ந்தொரு கொம்பிடை வைத்திடும்
ஓட்டித் துரந்திட் டதுவலி யார்கொளக்
காட்டிக் கொடுத்தது கைவிட்ட வாறே''. **(திருமந்திரம் - 171)**

குழந்தை பிறந்து கால ஓட்டத்தில் இளமைப் பருவத்தை அடைகின்றது. இளமைத் துடிப்பு உள்ளத்தை ஊக்குவிக்கிறது. இதிலும் எல்லாவற்றிலும் இனிமையையும், பசுமையையும் காணும் கண்களை இளமை நிரம்பிய ஆண் மகன் பெறுகின்றான். நம்முடைய ஒரே விருப்பமெல்லாம் என்றும் குன்றாத இளமையோடு இருக்க வேண்டும் என்பதுதான். துடிப்பான பருவமது. ஆற்றல் மிகுந்த காலம். சிந்தனையும், கற்பனையும், உடல் வலிமையும், மற்ற திறன்களும் உச்சக் கட்டத்தில் இருக்கும் நேரம். மெல்லியல் மாதர் கருப்பம் சாற்றைப்போல் விரும்பும் வனப்பு பொருந்திய உடல் எல்லா வகையிலும் விரும்பத்தக்கவாறு அமைந்திருக்கும் காலம். எவ்வளவு ஆண்டுகளானாலும் இளமை நீடித்து இருக்க வேண்டுமென்பதே நம்மில் பலர் பெறும் ஆசையும் ஆகும். ஆனால், பிறந்த குழந்தை பாலகனாகி, இளைஞனாகும் போது சில ஆண்டுகள் கழித்து எிருத்தனும் ஆக வேண்டியதுதானே. காலை எழுகிறது, கழிகிறது. பகல் இரவாகிறது. கிழக்கே உதிக்கும் சூரியன், உலகிற்கெல்லாம் ஒளியூட்டி மாலையில் வானில் மேற்கே சென்று மறைகின்றது. இன்று துள்ளி விளையாடும் இளங்கன்று நாளை எருதாகிச் சில நாளில் முதுமையடைந்து விடுகின்றது. ஒருக்காலும் மக்கள் இதை அறிவதில்லையே. இளமையில் நிலையாமையை உணர மாட்டாரே.

''கிழக்கெழுந் தோடிய ஞாயிறு மேற்கே
விழக்கண்டுந் தேறார் விழியிலா மாந்தர்
குழக்கன்று மூத்தெரு தாய்ச்சில நாளில்
விழக்கண்டுந் தேறார் வியனுல கோரே''. **(திருமந்திரம் - 177)**

ஆகவே, தோன்றி மறையும் பொருள்கள் எல்லாம் நிலையற்றவை என்பதை முதலில் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நிலையற்றவற்றை நிலையானவை என்று நினைத்துத் தவறு செய்யக் கூடாது. உடல் போன்றவையெல்லாம் சடப்பொருள்கள். தோன்றி மறையும் இயல்பைப் பெற்றவை. அந்த இயல்பு அவைகளுக்குத் தானாகவே வந்த இயல்பு அன்று. உடலையும், கருவிகளையும் உயிருக்குக் கொடுத்து உயிரானது எல்லாவிதமான அனுபவங்களையும் வினைக்கேற்பப் பெற்றுக் கொள்ள

வேண்டும் என்பது இறைவனுடைய திருவருள் செய்கையாகும். உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். கட்டிக்காக்க வேண்டியது உயிர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உயிர் தானாகவே இயங்குவதில்லை என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆட்டுபவன் ஒருவன் ஆட்டுவதால்தான் உயிர் ஆடுகின்றது என்பதே அடிப்படை உண்மையாகும். பரம்பொருள் இந்தப் பணியை ஐந்தொழில்கள் என்கின்ற வகையில் செய்கின்றது. இதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நில்லா உடலை நிலை என்று கற்பனை செய்து நமது வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்வது அறிவின்மையாகும். முதல்வனே எல்லா உயிர்களிடமும் உயிருக்கு உயிராக நிற்கின்றான் என்பது அறிவாகும். இதை உணராதவர்கள் கல்லாதார் ஆவார்கள். நாம் பல துறைகளிலே அறிவு பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், நாம் இந்த அடிப்படைத் துறையிலே கல்வி பெறாதவரை நாம் எல்லோரும் கல்லாத மூடர்கள்தான். கல்லாமை என்பதும், அறியாமை என்பதும் இறைவனுடைய திரோதான சக்தி வழியாக உயிர்களாகிய நம்மையெல்லாம் ஆட்டி வைக்கின்றது. இறைவனைக் காணும் முயற்சியில் நாம் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், முதற்கட்டமாக நிலையாமையைப் பற்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

"நில்லா நிலையை நிலையாக நெஞ்சத்து
நில்லாக்குரம்பை நிலையென் றுணர்வீர்காள்
எல்லா வுயிர்க்கும் இறைவனே யாயினுங்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணவொண் ணாதே".

(திருமந்திரம் - 312)

அதே நேரத்தில் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது வேறொன்றும் இருக்கிறது. திருவருளால் நமது உயிர் பெற்றிருக்கும் இந்தப் பிறவி நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். முற்பிறவியிலே நாம் செய்த வினைகளின் பயனை இப்பிறவியிலே நாம் அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள் என்பது ஒன்று. அத்துடன் திருவருளால் நாம் பெற்றிருக்கக்கூடிய அறிவினைக் கொண்டு, நல்ல கல்வியைப் பெற்று இறைவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி, வாழ்த்தி ஆன்மிக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் நம்முடைய நேரத்தையும், ஆற்றலையும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதும் திருவருளின் நியதியாக இருக்க வேண்டும். இதற்கு மாறாகப் பொய்ம்மையிலும், வாது செய்வதிலும், சூதிலும் நேரத்தை வீணடிப்பது இறைவன் நமக்குத் தந்திருக்கின்ற குறிக்கோளுக்கு எதிரே செல்வதாகும. செல்வத்தை அடைய விரும்பிப் பல தவறான வழிகளிலே செல்வதால் நாம் செய்யும் வினைகள் நமக்கு வரப்போகும் பல பிறவிகளில் துன்பத்தையும், வருத்தத்தையும் கொடுக்கப்போகின்றன. பொய்ம்மையைப் பெருக்கி, பொழுதினைச் சுருக்கி, பண்பற்ற வாழ்வினைக் கடைப்பிடித்து அன்பற்ற முறையில், தான் என்ற முனைப்பில் தற்போது மையத்தில் நின்று, அறிவிலாச் செயல்களைப் புரிந்து கொண்டு வருவதன் மூலம் நம்மை

நெருங்கி வரும் திருவருளை உதறித் தள்ளும் ஒரு நிலையை நமக்கு நாமே தொடர்ந்து செய்து வருகின்றோம். காலம் உருண்டோடிச் செல்கின்றது. போது சடக்கென்று போகிறது. இறைவன்தாள் பணிவதே எப்போதும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்று நாம் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

"போது சடக்கெனப் போகின் றதுகண்டும்
வாதுசெய் தென்னோ மனிதர் பெறுவது
நீதியு ளேநின்று நின்மலன் தாள்பணிந்
தாதியை அன்பில் அறியகில் லார்களே". (திருமந்திரம் - 2085)

உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணர்ந்து கொள்வது முதற்கட்டமாகும். நமது உடலுக்குள் உயிர் என்று ஒன்று இருக்கின்றது என்று தெரிந்து கொள்ளும் அதே நேரத்தில் உயிரைப் பற்றியும் நாம் தெரிந்து கொண்டால்தான் உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள வேற்றுமையை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடியும். உயிர் ஓர் அறிவுப்பொருள். இறைவனும் அறிவுப்பொருள்தான். ஆனால், இறைவன் எல்லையற்ற அறிவுப்பொருள். உயிரின் அறிவுக்கு எல்லை உண்டு. உயிர் தனது அறிவாற்றலையும் உடலையும். உடலைச் சார்ந்த கருவிகளையும் பயன்படுத்தி வெளிப்படுத்துகிறது. இரண்டாவதாக, உயிர் ஓர் பளிங்குபோல. தான் சார்ந்திருக்கும் பொருளின் தன்மையைத் தானும் பெறுகிறது. இறை உணர்வு பெறும் பொழுது இறைத் தன்மையையும், உடலுடைய கருவிகளைப் பயன்படுத்தும்போது அவற்றின் மூலமாகப் பெறும் அறிவின் தன்மையையும் சார்ந்தவண்ணம் பெறுகிறது. உடலுடன் சேர்ந்து, உடலின் தன்மையைப் பெற்று, அவ்வுடலைத் தானெனப் பாவித்து, அவ்வுடல் வழியாக இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து, பிறவித் தொழிலிலே மீண்டும் மீண்டும் உழன்று வரும்போது தனது முன்னம் வினைகளைப் படிப்படியாகத் தீர்த்துக் கொள்கின்றது. இந்த முயற்சியிலே உயிர் சற்று அறிவு விளக்கம் பெறுகின்றது. உயிர் கருவி கரணங்களோடு சேர்ந்து இயங்குகிறது. உயிருக்கு இது சகல நிலையாகும். தன் உண்மையைச் சிறப்பாகக் காணாத நிலையில் உயிர் இயங்குவதால் இது ஒரு மாற்று நிலையாகும். உயிர் இறைவனுடன் சேர்ந்து நிற்பதே அதனுடைய இயல்பான நிலை. தான் செய்த வினைகள் காரணமாக உயிர் ஒரு அறியாமை நிலையில் நின்று உடலின் கருவிகள் மூலமாகக் கிடைக்கும் விளக்கத்தையே முடிவான விளக்கம் என்று நினைத்து, ஒரு அறியாமை நிலையில் வாழ்கின்றது. இந்தவொரு விபரீதமான நிலையிலிருந்து உயிர் தன்னை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், இது எளிதில் நடப்பதல்ல. உயிர் உடலுடன் பாசத்தால் கட்டுண்ட நிலையில் இறைவனுடைய ஒப்பற்ற அருளும் கருணையும் உயிரின் மீது பொழிந்தாலும், தன்னுள் சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கும் உள்ளொளியை உயிர் இயல்பாகத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. இருளில் தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருப்பது அதனுடைய அறியாமையே ஆகும். இறைவன் தன்னுள் எரியும் அணையா விளக்கினைத் தூண்டிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பினைக்

கொடுக்கும் வகையில் பெரும் கருணையுடன், உடலில் தங்கும் நாட்களின் கணக்கை நீட்டிக் கொடுக்கின்றார். ஆயினும், உயிர் அக்கருணையை உணர்ந்து கொள்வதில்லை.

"ஆண்டு பலவுங் கழிந்தன அப்பனைப்
பூண்டுகொண் டாரும் புகுந்தறி வார்இல்லை
நீண்டன காலங்கள் நீண்டு கொடுக்கினுந்
தூண்டு விளக்கின் சுடரறி யாரே". **(திருமந்திரம் - 178)**

ஆகவே, உயிரானது உடலுடன் சேர்ந்து இருக்கும்பொழுதே இப்பிறவியின் பயனைப் பெற முயல வேண்டும். இதைத் தீவிரமாகச் சிந்தித்தால் மனத்திலே தெளிவு ஏற்படும். உயிருக்குயிராக உள்ள இறைவனை நாட வேண்டுமென்கின்ற பற்று ஏற்படும். இறக்கும்போதும் இறைவனைப் பற்றிய எண்ணம் இயற்கையாக மனத்தில் தோன்றி மனத்தில் நிலைத்து நிற்கும். பறந்து செல்லும் உயிரும் பிறவியின் பயனைச் சிறப்பாகவே பெறும். தெளிவு ஏற்பட்ட பின்னர் மனத்தில் கலக்கம் ஏற்படாது. பொருட்செல்வம் வந்தாலும் போனாலும் மனம் பதட்டப்படாது. அச்சமின்றி, கவலையின்றி இறைவனடி சார்ந்து வாழும் வாய்ப்புக் கிட்டும். இயற்கை எய்தும் போது குதித்து மகிழலாம்.

"பறக்கின்ற வொன்று பயனுற வேண்டின்
இறக்கின்ற காலத்தும் ஈசனை யுள்குஞ்
சிறப்பொடு சேருஞ் சிவகதி பின்னைப்
பிறப்பொன் றிலாமையும் பேருல காமே". (திருமந்திரம் - 2108)

உடல் என்பது சடப்பொருள். அது உயிராகிய அறிவுப் பொருளின் முயற்சியால் இயங்குகின்றது. அந்த முயற்சிக்குக் காரணமாக இருப்பவன் இறைவன். இறைவன் உயிருக்கு உயிராக, வேறாக, உயிருக்கு அப்பாலாய் நின்று கொண்டு, உயிரை இயக்குகின்றான். இறைவனைப் போலவே உயிரும் அநாதி. உயிர்கள் பல. உடலோடு கூடிய நிலையில் உயிரானது சற்று அறிவு விளக்கம் பெற்றுத் தனது பழைய நிலைகளின் பயனை அனுபவிக்கின்றது. அப்படிச் செய்யும் பொழுது புதிய வினைகளை உருவாக்குகின்றது. அவற்றின் பயன்களை வரப்போகும் பல்வேறு பிறவிகளில் அனுபவிக்கப்போகின்றது. இவ்வாறு இறப்பிலும் பிறப்பிலும் அறியாமையால் உந்தப்பட்டு உயிர் தனது வினைக்கூட்டத்தை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. இந்த அறியாமை நிலையில் உயிர் உடலைத் தானென்று பாவிக்கின்றது. இறைவனைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை.

இறைவன், உயிர், உயிரைக் கட்டுப்படுத்தும் பாசம் ஆகியவற்றைப் பற்றிச் சுவேதாசுவர உபநிடதம் ஒரு கதையைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:

''இணைபிரியா நண்பர்களான அழகிய சிறகுகளையுடைய இரு பறவைகள் ஒரே மரத்தில் வீற்றிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று மரத்தின் பழங்களைச் சுவைத்து உண்கிறது. மற்றொன்று உண்ணாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.''

மேலும் இவ்வுபநிடதம் இதனைப் பற்றிக் கூறுவதாவது:

''அந்த மரத்திலேயே அமர்ந்துள்ள ஜீவாத்மப் பறவை தளையுற்றுத் தன் இறைத்தன்மையை மறந்து மயங்கித் துன்புறுகிறது. அனைத்திற்கும் இறைவனாவதும் வணங்கப்படுவதுமான மற்றதைப் பார்த்துப் பெருமையனைத்தும் அதனுடையது என்பதை உணர்ந்தும் துன்பத்தினின்றும் விடுபடுகின்றது.''

திருமூலர் பெருமான் திருமந்திர மாலையில் இதேபோன்ற கதை ஒன்றைச் சொல்லி இறைவன், உயிர் ஆகியவற்றின் இடையேயுள்ள உறவு முறையை அழகாக விளக்குகின்றார்.

இரண்டு அன்னங்கள் இருக்கின்றன. இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆழமாக நேசிக்கின்றன. ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாது. ஒன்று சீவன். மற்றொன்று சிவன். சிவனாகிய அன்னம் தான் வேறுபட்டது என்கிற உணர்வில் இருக்கும்பொழுது சிவத்தின் நிலையை அடையாது. ஆற்றங்கரை என்பது ஆற்று நீர். இரண்டு அன்னங்களும் ஆற்று நீரில் வாழ்கின்றன. சீவனாகிய அன்னம் நீரில் ஆனந்தமாய் நீந்தி அங்கும் இங்கும் சென்று மீண் போன்ற இரைகளைக் கவர்ந்து உண்கிறது. தன் செயலால் இன்பம், துன்பம் இரண்டினையும் நுகர்கிறது. சிவன் என்னும் மீன் நீரில் இருந்தாலும், உப்பு நீரில் வாழும் மீனின் உடலில் உப்பு ஏறாதது போல், தான் தானாய் இருந்து கொண்டு, எதனையும் நுகராமல், சீவ அன்னத்தின் செயல்களை சாட்சி மாத்திரையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சீவ அன்னத்திற்கு அருளால் பாதுகாப்பாக இருந்து விடுகிறது. சிவ அன்னத்திற்கு ஆற்று நீரின் நிலையாமை தெரியும். சீவ அன்னமோ நிலையற்ற வாழ்வை நிலையானதாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கின்றது. தன் போக்கிலேயே போய்க் கொண்டிருந்தால், தனக்குத் துணையாக, தன்னைப் பிரியாதிருக்கும் சிவ அன்னத்திடமிருந்து பெறக்கூடிய பெரும்பயனை இழந்து விடுகிறது. ஒருநாள் சீவனாகிய அன்னம் இந்தக் கலக்கத்திலிருந்து தெளிவடைந்து விடுகிறது. தான் தேடும் இரையைவிடத் தான் வாழும் இடத்தைவிட மேலான இன்பத்தையும், இடத்தையும் வழங்கும் பேராற்றலுடையது தன்னைப் பிரியாதிருக்கும் அன்னம் என்று தெளிந்து அதனை ஆதாரமாகக் கொள்கிறது. அடைதற்கரிய பேரின்பத்தை அடைகிறது. இறைவனுடைய திருவருளாலே இது நடைபெறுகின்றது.

"அன்ன மிரண்டுள ஆற்றங் கரையினில்
துன்னி யிரண்டுந் துணைப்பிரி யாதன்னந்
தன்னிலை யன்னந் தனியொன்ற தென்றக்கால்
பின் மடவன்னம் பேறணு காதே". (திருமந்திரம் - 2006)

நமக்கு இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகின்றன. சிலர் துன்பம் வரும்பொழுது மட்டும் இறைவனை நினைப்பார்கள். சந்தோஷப்படும் பொழுது இறைவனை நினைப்பதில்லை. உடலைப் பற்றியும், அதைப் பேணுவதைப் பற்றியும், குடும்பத்திற்கு எல்லாவிதமான வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்து, செயலாற்றி நாட்களைக் கழித்து விடுகின்றோம். மரணம் வருகின்றது. மரணத்தைப் பற்றியும் நாம் நினைப்பதில்லை. ஒரு நாள் நாம் இறந்து விடுவோம். அதன் பின்னர் நாம் மீண்டும் பிறவி எடுக்க நேரிடும். இந்தப் பிறவியில் செய்த பாவ புண்ணியங்களின் சுமைகளைத் தொடர்ந்து சுமக்க வேண்டும் என்பது பற்றி ஒருபொழுதும் நினைப்பதில்லை. துன்பம் வரும்போது மட்டும் இறைவனை நினைத்தால் போதாது. இறைவனைப் பற்றிய எண்ணம் எப்பொழுதும் மனதிலே நிலைத்து நிற்க வேண்டும். அப்படி மனதில் இறைவனை ஆர்வத்தோடு நிறுத்தினால், உடலும் உள்ளமும், பேச்சும் மூச்சும் அந்த வழியே செயல்படத் தொடங்கும். இறைவனுடைய திருநாமத்தைக் கேட்கும் போதெல்லாம் உள்ளம் இனிக்கும். அன்பெனும் ஊற்றுப் பெருகி ஓடும். உடலிலுள்ள எல்லாப் புலன்களும் கருவிகளும், கரணங்களும் அன்பு மயமாக இயங்கும். தலை பூவைச் சுமக்க, காது இறைவனுடைய புகழையும் நாமத்தையும் கேட்க, நா நாள்தோறும் திருநாமத்தைப் பேசி வாழ்த்த, இவ்வாறு வரும் அன்பினாலே நாம் நல்ல நிலையைப் பெறலாம். புண்ணியம் உண்டாகும். இந்தப் புண்ணியம் சிவபோகத்தைத் தரும். சிவமாம் தன்மையும் பெறலாம். தலையும், செவியும், நாவும் அன்புமயமாக இறைவன்பால் நாட்டம் செலுத்தி இயங்கும்போத இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் அப்பாற்பட்ட் ஒரு இன்பத்தையும் பெறலாமே. இதை யார் சொல்கிறார்கள். திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் அல்லவா!

"நீநாளும் நன்னெஞ்சே,
நினைகண்டாய்; யார் அறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும்?
சாய்க்காட்டுஎம் பெருமாற்கே
பூநாளும் தலைசுமப்பப்
புகழ்நாமம் செவிகேட்ப
நாநாளும் நவின்றேத்தப்
பெறலாமே நல்வினையே".

* * *

8. உறவெனும் பாசம்

எல்லாம்வல்ல இறைவன் வீற்றிருக்கும் கைலையில் எப்போதும் இருந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் நந்தி தேவனிடம் பயின்று அவருடைய திருவருளைப் பெற்ற நான்மறை யோகிகளில் ஒருவர் தென்னாட்டில் பொதிகை மலையில் வாழ்ந்து வந்த அகத்திய முனிவரைத் தரிசித்து அவரோடு சில காலம் தங்கி இருக்க எண்ணம் கொண்டு தெற்கு நோக்கி வந்தார். காவிரிக் கரையில் சாத்தனூர் என்னுமிடத்தில் இந்த யோகியார் ஆடு மேய்க்கும் இடையன் ஒருவனது உடலைச் சுற்றி பசுக்கூட்டங்கள் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புவதைக் கண்டார். அவற்றின் மீது அளவற்ற கருணை கொண்டவராக, அவற்றின் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு, சிவ யோகியார் தான் பெற்ற அட்டமா சித்திகளைப் பயன்படுத்தித் தனது உடலை ஒரு இடத்தில் மறைத்து வைத்து, தனது உயிரை இடையனது உடலில் பாய்ச்சித் திருமூலராய் எழுந்தார். பசுக்களும் துன்பம் நீங்கி, அவரைச் சுற்றி களிப்பினால் துள்ளி மகிழ்ந்தன. பின்னர் அந்தி நேரத்தில் பசுக்கள் தத்தம் மனைக்குச் செல்ல சிவயோகியார் அவற்றின் பின்னே சென்று ஊர் எல்லையில் நின்றார். திருமூலருடைய உடம்பினைக் கண்ட அளவில் தனது கணவர் என்று நினைத்துக் கொண்ட இடையனது மனைவியார் அவரைப் பற்றி மனைக்கு கொண்டு செல்ல முயன்றார். இதற்குத் திருமூலநாயனார் இசையார். பயந்து மயங்கிய மனைவியாரும், என்ன செய்தீர் என்று மனம் தளர்ந்து வருந்தினார். அப்போது யோகியார், ''இங்கு உனக்கு என்னுடன் தொடர்பு ஒன்றுமில்லை'' என்று மறுத்து ஒரு பொது மடத்தினுள்ளே போய்ப் புகுந்தார். மறுநாள் தான் மறைத்து வைத்திருந்த தமது உடலைத் தேடினார். அது வைத்த இடத்தில் காணப்படவில்லை. தனது மெய்ஞ்ஞான சிந்தையில் இதனை ஆராய்ந்த சிவயோகியார் இதுவும் இறைவன் அருளே என உணர்ந்தார். இடையனது மனைவியோ யோகியாரின் நுண்ணறிவை உணரவில்லை. பிறரிடம் முறையிட்டார். ஊர்ப் பெருமக்கள் யோகியாரின் முற்றும் உணர்ந்த, தெளிந்த நிலையினைக் கண்டு அதிசயித்து, இவர் சித்த விகற்பம் கலைந்து, தெளிந்து, பற்றறுத்த ஓர் மிகப்பெரிய ஞானியாவார் என அறிவித்தனர்.

திருமூலர் பெருமானும் இறைவனுடைய பெரும் கருணையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு திருவாவடுதுறையினைச் சேர்ந்து, அங்குள்ள

திருக்கோயிலில் மேற்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு அரச மரத்தின்கீழ் வீற்று யோக நெறி புகுந்தார். இவ்வாறு மூவாயிரம் ஆண்டுகள் யோகத்திலிருந்து ஆண்டிற்கு ஒரு மந்திரமாக மூவாயிரம் திருமந்திரங்களை அருளிச் செய்து பின்னர் திருக்கைலையினை அடைந்து இறைவனது இணையடி சேர்ந்தார். இந்த வரலாற்றுச் செய்தி, முன்னமே கூறியதுபோல, சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய புராணத்தில் காணப்படுகிறது.

மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற திருமூலனார் உலகப் பற்றினை விட்டொழித்தவர். அவர் தென்னாடு வருவதன் நோக்கம் அகத்திய முனிவரைச் சந்திப்பதற்காக என்பது மரபாகும். ஆனால், செல்லும் வழியிலே பசுக்களின் துன்பங்களைக் காண்கின்றார். அவருடைய கருணை உள்ளம், பசுக்களின் துயரத்தை நீக்க முற்படுகிறது. பசுக்கள் தலைவனை இழந்து தன்னிலையற்று தவிக்கின்றன. மாயத்தால் கட்டுண்டு மூலன் என்ற இடையனது உடலிலே நாட்டம் செலுத்துகின்றது. யோகியாரும் அவற்றின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிப் பசுக்களுடைய தலைவனைஉயிர்ப்பிக்கின்றார். இதுபோன்ற அற்புதச் செயல்கள் பற்றிய விவரம் பெரிய புராணத்தில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் பெருமான் எலும்பைப் பெண்ணாக்கியதும், முயலக நோயைத் தீர்த்ததும், அப்பரடிகள் அப்பூதியடிகளுடைய திருமகனின் உடலில் படர்ந்த பாம்பின் விஷத்தைத் தீர்த்ததும் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. ஆயினும், இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு அடிப்படையாக உள்ள தத்துவத்தையும் உணர்ந்து கொள்வது அவசியமாகும். மாதவம் செய்த சிவயோகியார் கூடு விட்டுக்கூடு பாய்ந்து உடலில் நுழைந்திருக்க வேண்டியதில்லை. பசுக்களின் துயரை நீக்கவே இவ்வாறு செய்தார். இங்கே பசுக்கள் என்பது உயிர்கள். பாசத்தில் கட்டுண்டு தலைவனை இழக்கின்றன. யோகியாரின் அருளால் தலைவனை மீண்டும் பெற்று நீங்காத இன்பம் பெறுகின்றன. யோகியாரோ மூலனின் உடலில் புகுந்த பின்னர், சாதாரண மனிதனான மூலனுடைய ஆசாபாசங்களுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டியவர். ஆனால், முன் செய்த தவத்தின் வலிமையின் காரணமாகப்பற்றற்ற நிலையில், தொடர்புகளை நீக்கியவராக, முன்னம் வினைகள் அகன்ற நிலையில் நிற்கிறார். அதாவது இந்த சிவயோகியார் யோகத்தின் தொடக்கக் கட்டத்தில் தன்னுடைய மூலாதாரக் கனலை எழுப்பி மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றார். தன்னைச் சுற்றியுள்ள பசுக்களின் தளையை அறுத்துக் கொண்டார். இறைவனுக்கும், உயிருக்கும் இடையே நிற்கும் பாசத்தளை அகன்ற பின்னர், இறைவனின் பூரண அருள் பெற்று வேற்றுமை நீங்கியவராகத் தான் பெற்ற ஞானத்தைப் பிறருக்கு நல்கினார்.

திருமூலர் பெருமானுடைய வரலாறே பற்றற்ற நிலையைத் தெளிவாக்குகிறது. அதே நேரத்தில் முற்றிலும் துறந்தவர்கள் உள்ளங்களிலே அன்பும், கருணையும் நிரம்பி, சகல சீவராசிகளுடைய துன்பங்களை நீக்கும் பணியையே தலையாயதாகக் கொள்வதும் அவர்களுடைய இயல்பாகிறது.

ஆனால், பற்றை, பாசத்தை விட்டுவிடுவது அவ்வளவு எளிதல்லவே!

பாசம் எனும் தளை உயிரைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. உயிரைப் போலவே பாசமும் தொடக்கம் முடிவற்றது. பாசத்தளையின் ஒரு கூறான ஆணவ மலம் உயிரை இருள் நிலையில் வைக்கின்றது. அறியாமையைத் தருகின்றது. உயிருக்கு ஒரு எழுச்சியைத் தருகின்றது. வேற்றுமை எண்ணத்தை உருவாக்கி, ஒரு உயிரைப் பிற உயிர்களிடமிருந்து பிரித்து, நிறுத்தி வைப்பதும் ஆணவத்தின் விளைவாகும். இறைவனுடைய நிலையை மறைத்து, தன் நிலையை வளர்க்கச் செய்வதும் ஆணவமாகும். உயிர் ஆணவத்தில் அழுந்தியுள்ள நிலை இருள் நிலை என அழைக்கப்படுகின்றது. இதையே கேவல நிலை என்றும் சொல்வார்கள். பாசமானது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கின்ற மூன்று வகை மலங்களைக் கொண்டதாகும். கன்மமானது உயிர்களை, வினைப்பயன்களைக் கூட்டுவிக்கத் தூண்டுகின்றது. உயிர், தனது மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பல செயல்களில் ஈடுபடும்போது அவற்றின் பலாபலன்களைப் பல பிறப்புகளில் அனுபவித்து முடிக்க கன்மமானது பயன்படுகிறது. மாயை இறைவனின் பெரும் கருணையால் உருவாக்கப்பட்ட மறைக்கும் சக்தி ஆகும். படைப்பு, காத்தல், மறைத்தல், ஒடுக்குதல் போன்ற இயக்கங்கள் மாயையின் சக்தியால் நடைபெறுகின்றன. இந்த இயக்கத்தில் தன்னைப் பறிகொடுக்கும் உயிரானது, இந்த இயக்கத்தையே உண்மையென்று எண்ணிக் கொள்கின்றது. இது ஒரு மருள் நிலை ஆகும். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கின்ற மூன்று மலங்கள் ஆன பாசம் கால வரம்பின்றி உயிருடன் பொருந்தி உயிரை அறியாமை நிலையில் நிற்க வைக்கின்றது. இறைஞானம் இல்லாதபோது தனக்குத்தான் நிகரில்லை என்ற எண்ணமும், பிறருடன் தொடர்பு கொண்டு உறவினை வளர்ப்பது தனது இயல்பு என்றும் உயிரானது எண்ணிக் கொள்கின்றது. அறிவு பெற்ற நிலையில் உயிர் தன்னை மற்ற தத்துவங்ககளிலிருந்து பிரித்துக் கொண்டு பாசத்தளை அகற்றியதாக இறைவனைச் சேருகின்றது. இறைநிலை அறிவும், ஒளியும் தங்கிய நிலையாகும். படைப்பின் நோக்கமே பதி, பசு, பாசம் என்கிற தத்துவங்களை வேற்றுமை நிலையில் நிறுத்தி, பிறகு அந்த வேற்றுமையையும் அகற்றுவதாகும். பின்வரும் திருமந்திரம் இதை விளக்குகின்றது:

''பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசுபாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நிலாவே''. (திருமந்திரம் 115)

இந்தப் பாசம் எல்லா உயிர்களையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றது. இதற்கு ஒருவரும் விதிவிலக்கல்லர். இறைவன் படைப்பிலுள்ள உயிர்கள் எண்ணற்றவையாகும். பிரம்மன் முதலிய பெரும் தேவர்களையும் உயிரினத்தில் இந்தப் படைப்பு உள்ளடக்கும். இந்த எல்லா உயிர்களுமே பாசத்தால் கட்டப்பட்டவைதான். ஆணவத்தால் தான் என்கின்ற தவறான உணர்வு பெற்றுக் கன்மத்தின் வாயிலாக பல வினைகளைச் செய்து அவற்றின்

பலனை அனுபவித்து, மாயாசக்தியால் உந்தப்பட்டு, புறத்தோற்றங்களையும், உடலின் ஆற்றலையும் முழுமையானவை எனவும், உண்மையானவை எனவும் நினைத்து உயிர்கள் பல பிறப்புகளில் அவைகளுடைய வினைப்பயனை நுகர வேண்டியுள்ளது. மலங்கள் நீங்கும்போது பாசத்தளைகள் அறுபடுகின்றன. உயிர்களும் இறைவனைப் பற்றி விடாது நிற்கும்.

''பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீக்கியப் பாசம் அறுத்தாற்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றிவிடாவே''. **(திருமந்திரம் - 2406)**

இவ்வுலகில் பிறக்கும் ஒவ்வொருவரும் பாசத்தால் கட்டுண்டு உறவினை வளர்ப்பது இயல்பாகவே அமைகின்றது. பெற்றோர், மனைவி மக்கள், சுற்றம், உலகம் இவை யாவையுமே நமக்கு உறவெனும் தொடர்பைக் கொடுத்து, பாசத்தை வலுப்படுத்துகின்றன. அன்றாட வாழ்விற்கு இந்த உறவு அத்தியாவசியமாகின்றது. இதைத் தவிர்த்து உலக நெறியில் நம்மை வெற்றியுடன் ஈடுபடுத்திக் கொள்வது மிகவும் கடினம். ஆகவே, உறவினை வளர்த்துக் கொண்டுதான் நம்முடைய பணிகளையும், பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டியுள்ளது. இதைத் தவறு என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? அதே நேரத்தில், உறவு என்னும் தத்துவத்தின் அடிப்படை நோக்கத்தை நாம் உணர்ந்து கொண்டாக வேண்டும். உறவின் வழியாக உயிரானது தனது வினைப்பயனை அனுபவிக்கின்றது. அதே நேரத்தில் மேலும் வினைப் பயன்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. இது ஒரு அறியாமை நிலையில் நடக்கின்றது. ஆணவ மலமே இதற்குக் காரணமாகும். ஆணவத்தின் வலியால் அறியாமை என்னும் இருள் நம்மைச் சூழ்ந்து படர்ந்து கிடக்கின்றது. நமது அகக்கண்கள் மூடப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலையை மாயக்குழி என்பார் திருமூலர். மாயக்குழியில் விழுந்த மக்கள், பாசத்தில் உற்றுப் பதைக்கின்றனர். உண்மைக்கு முன்னே ஓர் திரை விரிந்து கிடக்கும் போது உயிர் இறைவனைக் காணுவதில்லை. புறத்தே நோக்கிச் செல்லும் ஐம்பொறிகளும், ஐம்புலன்களும் பரத்தை மறைக்கின்றன. உலக இயலே உண்மை என்று வாழ்நாளைச் செலவழிப்பது இயல்பாகி விட்டது. அறியாமையால் ஏதோ ஒரு பிரமையில் நம்மை நாம் நடத்திச் செல்லுகின்றோம். குயில் தனது முட்டையைக் காக்கைக் கூட்டினில் விடுகின்றது. காக்கை தனது அறியாமையால் குயிலின் முட்டையையும் பேணிக்குஞ்சு பொரித்துக் குயிற்குஞ்சைக் காத்து வருகின்றது. என்னே இந்த மாயையின் விந்தை! காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு என்றும், குயிற்குஞ்சென்றும் பாராட்டிப் பாகுபடுத்துகின்ற அறிவில்லையே! ஏதோ ஒரு மயக்கத்தினால் அல்லவா காக்கை அந்தக் குயிற்குஞ்சைத் தன் கூட்டிலேயே வளர்த்து வருகின்றது!

"குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக்கூட் டிட்டால்
அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லைப் போக்கில்லை யேனென்ப தில்லை
மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே". (திருமந்திரம் - 488)

பாசத்தில் அழுந்திய உயிர் அந்த வட்டத்திலேயே தனது பணிகளைச் செய்து முடிக்கின்றது. வட்டத்தைச் சுற்றியுள்ள மாயத்திரை வட்டத்திற்கப்பாற்பட்ட ஒன்றை உயிரிடமிருந்து மறைக்கின்றது. அதுமட்டுமல்ல, உயிரானது வட்டத்திற்குள்ளே இருந்து கொண்டு தான் என்றும், தனது என்றும், ஆணவத்தின் காரணமாக வினைகளைத் தொடர்ந்து புரிந்து கொண்டே வருகின்றது. உயிருக்கு இருப்பது சிற்றறிவு. அது அந்த வட்டத்திற்கப்பால் எட்டுவது இல்லை. அந்தச் சிற்றறிவும் ஆட்டிச் செல்வார் வழி நின்று ஆடுகின்றது. இந்தச் சிற்றறிவே மாயையின் கருவியாக இருக்கும் நிலையில் தன்னைப் பற்றியும், இறைவனைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கான ஊக்கத்தை இழந்து விடுகின்றது. நாம் எங்கிருந்து வருகின்றோம், நாம் எங்குச் செல்கின்றோம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கக்கூட நாம் வாய்ப்புப் பெறுவதில்லை, அல்லது கிடைத்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை. கிளம்பி வந்த இடத்தையும், போய்ச் சேரும் இடத்தையும் பற்றிச் சற்றும் கவலைப்படாமல் இருந்த இடத்தைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டு இருப்பதும், செய்கைகளைப் புரிந்து வருவதும் அறியாமை என்று கூட நம்மால் உணர இயலவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் நாம்தான் காரணம் என்ற இந்த அறியாமையிலும் இறுமாப்புக் கொள்கின்றோம். இது நமது கீழ்மையையே சுட்டிக்காட்டுகிறது:

"இட்டான் அறிந்திலன் ஏற்றவன் கண்டிலன்
தட்டான் அறிந்தும் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
பட்டாங்கு சொல்லும் பரமனும் அங்குளன்
கெட்டேன் இம்மாயையின் கீழ்மையெவ் வாறே".
(திருமந்திரம் - 486)

பாசத்தில் இடப்பட்ட உயிர் பொறி வழியே செல்வதில் முழுநாட்டத்தையும் செலுத்துகிறது. மலப்பிணைப்பால் உயிரின் உண்மை விளக்கம் தடைப்படுகிறது. ஆனால், இதில் விந்தை என்னவென்றால் இந்தப் பாசத்தை உயிருடன் பிணைத்து வைப்பதே இறைவன்தான். ஆணவம், மாயை, கன்மம் போன்ற நமக்குக் கொடுக்கும் அனுபவம் இறையருளால்தான். உயிர்கள் மீதுள்ள எல்லையற்ற கருணையால் இறைவன் உயிர்களுக்குத் தனு, கரணம், புவனம், போகம் ஆகியவற்றை அளிக்கின்றான். இவற்றின் சேர்க்கையுடன் சிற்றறிவு பெற்ற உயிரானது ஐம்பொறிகளைப் பயன்படுத்தி மனம், புத்தி, சித்தம் என்பவற்றைப் பின்பற்றி தான், தனது என்கிற நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டு உலகத்தில் மாயை என்கின்ற வட்டத்திற்குள் பல சாதனைகளை புரிகிறது. பிறகு அவற்றின்

மூலமாக அடையக்கூடிய வினைப்பயனைப்பல பிறவிகளில் வெவ்வேறு உடல் கொண்டு அனுபவிக்கின்றது. உயிர்களைப் பாசத்தில் பொருத்தி அனுபவிக்கச் செய்வது திரு அருளாகும். பல காலம் உடலில் தங்கி உடலில் பல்வேறு வினைகளை அனுபவித்துப்பின்னர் அந்தப் பாசத்திலிருந்து உயிர்களை வேறுபடுத்திச் செய்வதும் இறைவனுடைய அருளாகும். வேறுபட்ட உயிர்கள் சீவன் என்றும், சிவன் என்றும், அதுவரை மனதின்கண் வைத்திருந்த மருள் நிறைந்த நிலையை நீக்கி உண்மை ஞான ஒளி பெறச் செய்வதும் இறைவனுடைய அருளாகும். அறிவானும், அறியப்படும் பொருளும், உள்ளத்திலே ஒன்றாக இணைவதும் திரு அருளால்தான். இந்த அருளினை சீவராசிகள் அடையும்பொருட்டு பரம்பொருள் தன்னையே சிவமாகவும், சக்தியாகவும் பிரித்துக் கொள்கின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் இந்த அருளே காரணமாய் இருப்பதால் மாணிக்கவாசகர் **''அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி''** என்று வாழ்த்துகின்றார்.

''பாசத்தி லிட்ட தருளந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்ட தருளந்த நேசத்திற்
கூசற்ற முத்தி யருளந்தக் கூட்டத்தின்
நேசத்துத் தோன்றா நிலையரு ளாமே''. **(திருமந்திரம் - 1802)**

மருள் நிலையிலிருந்து அருள் நிலைக்குச் செல்வதே உயிரினுடைய கோட்பாடாக அமைய வேண்டும். இறைவன் நமக்குக் கொடுத்துள்ள அறிவாற்றலை உள்நோக்கித் திருப்பி, உண்மை நிலையை ஆராய முற்பட வேண்டும். நமது பொறிகளையும், புலன்களையும் புறத்தே உள்ளவற்றை எதிர்நோக்கிச் செலுத்தாது அகத்தே உள்ளவற்றை அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டும். உயிரானது சூர்யகாந்தக் கல்லைப் போல. உயிரைச் சுற்றியுள்ள பாசம் சூர்யகாந்தத்தைச் சுற்றியுள்ள பஞ்சைப் போல ஆகும். சூர்யகாந்தக்கல் தானாகவே பஞ்சைச் சுட்டுவிடாது. ஆனால், சூர்யகாந்தக் கல்லைச் சூரியன் முன்பு எடுத்து வைத்தால் சூரிய வெப்பம் சூர்யகாந்தக் கல் வழியாக பாய்ந்து அதைச் சுற்றியுள்ள பஞ்சினை எரித்துவிடுமல்லவா? அதேபோல உயிரைச் சுற்றியுள்ள பாசமானது இறைவனுடைய தோற்றம் முன் நீங்கி விடும். திருவருளால் அறிவாற்றலின் தன்மை மாறும். குணங்கள் சீரடையும். இதைத் திருமூலர் பெருமான் ''மனத்து விளக்கினை மாண்பட ஏற்றி'' என்பார்.

''சூரிய காந்தமுஞ் சூழ்பஞ்சும் போலவே
சூரிய காந்தஞ் சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சந்நிதி யிற்சுடு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்றமும் அற்ற மலங்களே''. **(திருமந்திரம் - 117)**

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கிற மூன்று மலங்களும் உயிருக்கு ஒருவிதமான எழுச்சியை அளித்து, உயிரை மாயா காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டி, வினை அனுபவங்களைத் தொடர் கதையாக்கி விடுகின்றன. சிற்றறிவுள்ள உயிர் இதைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. அறிவிக்கக்கூடியவன்

இறைவன் ஒருவனே. இறைவன் அறிவித்தாலேயன்றி உயிருக்கு தன்னுடைய உண்மைத் தன்மையினைப் பற்றிய ஞானம் தோன்றுவதில்லை. மலங்களை உடலுடன் கூட்டி உயிரைச் சார்ந்த நிலையில் வைத்திருப்பதும் இறைவனுடைய பெரும் கருணையாகும். அந்தப் பெரும் கருணையைப் பற்றிய அறிவும் உயிருக்குப் புலப்படுவதில்லை. பாசம் உடலுக்கே என்கிற வகையில், உடலுடன் சேர்ந்த ஐம்பொறிகளுக்கும், ஐம்புலன்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வரும் வரை உள்ளத்தின் உணர்வுகள் தோன்றா. காரணம், நமது அறிவிற்கெட்டியவரை ஐம்புலன்களால் கிடைக்கப்பெறும் அனுபவத்திலேயே வாழ்வு அமைகின்றது. இன்ப, துன்பங்கள் பெறப்படுகின்றன. வினையினுடைய விளைவுகள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. மானுடரும், தேவர்களும் இந்த அனுபவத்தையே நாடுகின்றார்கள். இந்த அனுபவம் உறவினை, பாசத்தை மேலும் மேலும் வலுப்படுத்துகின்றது. ஆகவே, பாச வழியிலிருந்து உயிரை மாற்ற வேண்டுமானால் ஐம்பொறிகளையும், உட்கருவிகளையும் ஒடுக்கி மனதினை இறைவனிடம் தங்கச் செய்ய வேண்டும். ஐம்புலன்களின் தன்மை பெருக்கின் பெருகும். சுருக்கின் சுருங்கும். ஆகவே, ஐம்புலன்களை ஞானத்தறியில் பூட்டி வைக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்வது பிளிறிக்கொண்டு எழும்பி வரும் யானையைக் கோட்டைக்குள் வைப்பது போலாகும். ஐம்புலன்கள் செல்லும் வழியில் மனதைச் செலுத்தவிடாமல், மனத்தின் தன்மையை உயர்த்தி **"குறிகொண்ட சிந்தை குறிவழி"** நோக்குதல் வேண்டும். ஆகவேதான்,

"வென்று புலன்கள் விரைந்து விடுமின்கள்
குன்று விழவதில் தாங்கலு மாமே". (திருமந்திரம் - 2040)

ஐம்பொறிகளின் இயக்கம் காரணமாக மனதிலே ஆசை பிறக்கும். ஆசைகள் பாசத்திற்கு வித்திடும். ஆசையைக் குறைக்க வேண்டும். ஆசையை முழுவதும் ஒடுக்கி விடுவது என்பது தேவர்களாலும் இயலாத காரியம். ஆசைமேல் ஆசைப்படாது வாழ முயல வேண்டும். ஆசைகள் உயிருக்குத்துன்பம் தருகின்றன என்பதை உணர்ந்து கொண்டால் அவற்றை நீக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெறலாம். அவ்வாறு செய்யும்போது உள்ளத்திலே ஒரு நடுநிலைமை தோன்றும். அதே நேரத்தில் ஒன்றின் மீது பற்றுக்குறையும் போது மற்றதின் மீது பற்றை வளர்ப்பது உயிரின் இயல்பாகும். உலகப் பொருட்கள் மீது ஆசையை விட்ட உயிர் இறைவன் மீது மிகுந்த ஆசை வைக்கத் தொடங்கும். அதுவும் நமக்கு ஒருவகைத் துன்பத்தை அளிக்கும் என்பது திருமந்திரக் கருத்தாகும். ஆசைப்படுவது துன்பம். ஆசை விடுவது இன்பம்.

"ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே". (திருமந்திரம் - 2615)

ஆசைகள் அறுபடுவதும் இறைவனின் சித்தமே. அவனருளின்றி ஆவது ஒன்றுமில்லை. அவனருள் பெற்ற மாத்திரத்திலேயே உடலின் மீது உயிர் வைத்திருக்கும் மதிப்பு மாறிவிடும். உள்ளம் பெருங்கோவிலாகவும், ஊனுடம்பு ஆலயமாகவும், வாய் கோபுர வாசலாகவும், ஐம்புலன்கள் காளாமணிவிளக்காகவும், தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கமாகவும், அமைந்து விடும். தில்லையம்பதியில் நடராசப் பெருமானின் திருக்கூத்தினைக் கண்ணாரக் கண்ட சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், தனது உடலிலும், உள்ளத்திலும் பெற்ற ஈடு இணையற்ற இன்ப அனுபவம் புலன்களின் தன்மை மாற்றத்திற்கு ஒரு ஒப்பற்ற விளக்கமாக நிற்கின்றது. அதே உணர்வும் சேக்கிழார் பெருமானுடைய உள்ளத்திலே எழுந்ததால்தான் பெரிய புராணத்தில் மெய்சிலிர்க்கும் ஒரு பாடலை அருளிச் செய்து நம் எல்லோருடைய உள்ளத்திற்கும் மட்டிலா மகிழ்ச்சியைத் தந்து விடுகின்றார்.

"ஐந்து பே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள
வளப்பருங் கரணங்க ணான்குஞ்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந்
திருந்துசாத் துவிகமே யாக
இந்துவாழ் சடையா னாடு மானந்த
வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துட் டிளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்".

(பெரியபுராணம் - தடுத் - 106)

காரைக்கால் அம்மையார் ஓர் சிறந்த அருளாளர் ஆவார். அவருடைய கணவரால், இவர் ஒரு மானுடப் பிறவி அல்லர், நற்பெரும் தெய்வமே ஆவார் என்று போற்றப்படுகின்றார். ஆயினும், கணவரான பரமதத்தன் அம்மையாரிடமிருந்து விலகி வேறொருவரை மணம் புரிகின்றாரேயொழிய அம்மையார் போல் அருள் பெற்றவரல்லர். வினைப்பயன்கள் அவரைத் தொடருகின்றன. உடல் உறவுகளை முடித்துக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆனால், காரைக்கால் அம்மையாரோ கணவன் அவ்வாறு முடிவு செய்து விட்டான் என நினைத்த மாத்திரத்திலேயே அவனுக்காகத் தாங்கி வந்த அழகிற்கிடமாகிய தசைப்பொதியைக் கழித்து விட்டுப் பேய் உருவம் பெற்று, இறைவனுக்குப் பணி செய்ய வேண்டுகின்றார். இறைவனின் அருள் மிக்கவராக அங்கேயே, அப்போதே உறவினைத்துறக்கின்றார். என்னே இறைவனின் கருணை!

"ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை யிது; வினி யிவனுக் காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற தசைப்பொதி கழித்திங், குன்பால்
ஆங்குநின் றாள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டு" மென்று பரமர்தாள் பரவி நின்றார்".

(பெரியபுராணம் - காரைக் - 49)